רחל מרחלת על כל השולם

אשה על גופתי

מינה לוינסון, אשתו של **דוקטור צבי הרמן לוינסון** מן האוניברסיטה העברית בירושלים, עמדה להתגרש מבעלה ולקבל ממנו עבור זה, שבעים וחמש אלף לירות.

אך היא לא עשתה זאת, משום שחששה

מינה

לאמלל את ילדיה. כפי שאמרה בתה: „אבא הלך, אבל אבא יחזור אלינו. אני רוצה שתחכי לו.“ ומינה המשיכה לחכות.

כשמינה התחתנה עם צבי, היא היתה תופרת פשוטה ויפה מאד, והוא היה סטודנט. „כל הצרות התחילו מאז שהוא נהיה דוקטור,“ היא מספרת, „מאז הוא התחיל להתייחס אלי אחרת. היה לו רומאן עם איזו בחורה, ויום אחד, לפני שלוש שנים, הוא הלך ולא חזר הביתה.“

היתה זו **אנה כר־איקן**, לבורנטית צעירה שהוא הכיר. התוצאה היתה שהוא רצה להתגרש מאשתו. אך מינה סירבה לתת לו גט. „הוא יחזור,“ היא עדיין סבורה. „הוא עוד יחזור פעם. יש לנו בת קטנה, בת שנתיים, והוא עוד לא ראה אותה.

„מילא, הביתה הוא לא בא. אבל שילך פעם לגן, לראות את הילדה שלו. הבת הגדולה שלנו מתחתנת עוד מעט. שישלח לה מכתב, שיבוא לברך אותה. כלום. אבל אני יודעת שהוא יחזור.“

אך בעלה לא חזר אליה, יביכים אלה, בדיוק שבועיים לפני חתונת בתו, הוא החליט לנסוע עם אנה, ידידתו הלבורנטית, לחו־לארץ.

האשה שמעה על כך, הלכה לרבנות והו־

הדוקטור

ציאה השבוע צו־עיכוב־יציאה מן הארץ.

הזוג נשאר בארץ. הבעל ניסה לקבל גט מאשתו, אך האשה דרשה ממנו שיתן לה קודם מאה אלף לירות. „האבא של הילדים שלי הוא לא פועל,“ היא אומרת. „למה ש־הילדים שלי יסבלו רעב?“

היא הלכה ל**אליהו אילת**, נשיא האו־ניברסיטה, סיפרה לו כל מה שאירע, וביק־שה ממנו שיתערב לטובתה במשפט. אילת אמר שאין הוא יכול לעזור לה, והבעל בינ־תיים סירב לשלם את הכסף.

הוא ניסה לשכנע את אשתו לתת לו לצאת

אנה

מן הארץ בלי גט. הוא גם הביא לה שני ערבים, אחד מהם אביה של ידידתו הלבורנ־טית, שיערבו לה על כך, שהוא יקפיד לשלם לה דמי־מזונות, בדייקנות מדי חודש ב־חודשו.

אך האשה מסרבת. „הוא הביא לי שני ערבים זקנים,“ היא אומרת, „והם אומרים שיש להם מגרשים. אבל אני לא רוצה לרוץ כל החיים שלי לחפש את המגרשים של שני הזקנים הללו, בשעה שהבעל שלי הולך לו לבלות באמריקה עם הפילגש שלו. אם היא רוצה להיות אשתו, אז רק על גופתי. אני לא אתן.“

בעל נאמן

עוד לא ברור מי ירצח את מי. אם **נעמי אדווה** תרצח את בעלה **בוסי**, או שזה יקרה להיפך. לעת עתה המצב ביניהם הוא תיקו.

לפני זמן מה הם נפרדו. בוסי ירד לאילת, ונעמי אדווה נשארה בחיפה, ופתחה שם את הדיסקוטק החדש שלה **זמנים קשים**.

הדיסקוטק היה פתוח שבוע אחד, עד ש־בוסי הגיע לחיפה. הוא ניגש לשם, וראה את אשתו, כשהיא מלווה על־ידי רב־חובל אחד, ועל־ידי חברה בשם **עדה הגיני ג'ית**.

בוסי ניגש לאשתו, ובתור ברכת שלום העיף לה סטירה. רב־החובל ברח. נעמי התחילה לצעוק והוא התחיל להכות אותה. ב־התחלה הוא חתך לה את כל השפה התח־תונה שלה, אחר־כך הוא נשך אותה נמוך מאוד בגב, אחר־כך הוא התחיל להרביץ ל־חברה שלה, ואחר־כך באה המשטרה.

השוטרים רצו לגשת אליו, להפריד בינ־הם, אבל הוא צעק להם: „תחכו לי בניידת. אל תתקרבו.“ והוא הוסיף: „זאת אשתי. לא תפרידו בינינו. או שארצח אותה, אז שאלך לאן שהיא הולכת.“

שוטר אחד ניגש אליו עם אקדח ביד, ו־בוסי העיף אותו משם, והזכיר לו: „תחכה לי בניידת, עד שאגמור.“ השוטרים הבינו את הרמז, ומיד חיכו לו בשקט בניידת. ו־בינתיים המשיך בוסי לטפל באשתו: הוא

נשך אותה בפראות, מילא את הגוף שלה בחבורות, ובתור סיום עשה לה חור יפה במצח.

כשהוא גמר, לקחו את נעמי לבית־חולים, לנתח לה את הפה, ואת בוסי לקחו לבית־סוהר, בתור עונש על תקיפת שוטר. את ה־עניין עם אשתו שכחו לו. היא לא הגישה שום תלונה.

כל זה די מפתיע, משום ששני האנשים הללו כבר מזמן בעלי־מום האחד מהשני. נעמי כבר לא רואה בעין אחת, בגלל מכות ישנות שקיבלה מבוסי באילת, ובוסי לא יכול להזיז יד אחת בגלל בקבוק של נעמי שפצע לו את הווריד. ובכל זאת, בעלי־מום או לא בעלי־מום, יש להם עוד הרבה כוח.

למחרת היום, לאחר שהוא הלך לבעל ה־דיסקוטק של אשתו, ואיים עליו ש־סגור מהר את המקום או שהוא יפרק לו את ה־ראש, הלך בוסי לבית־החולים, והביא ל־אשתו בקבוק טאקילה למתנה, וזר פרחים.

הם נראו מאושרים מדי, והרבנים היו בטוחים שהם עוד יסתדרו ביניהם. אז למה לתת להם להתגרש?

אבל כיוון שביום רביעי זה נוסעים החלונות הגבוהים, הכוללים את אריק, **שמוליק קראוס** ו**ג'וזי כץ**, להופעה בפאריס, **באולימפיה**, סירבה אלונה ל־הישאר עגונה. הם ניגשו בשבוע שעבר

אלונה יאריק

גירושין לנצח

אליל־הנוער התגרש סופית מאשתו **אלונה לשם**.

אריק איינשטיין התחיל את מסע הגירושין שלו לפני שלושה חדשים, אבל הרבנים לא רצו לתת לו ולאשתו גט.

פעם נוספת לרבנות והרבנים בלית־ברירה הסכימו לתת להם סוף־סוף את הגט.

היא הגיעה לגירושין בשמלת מיני, ומיד לאחר קבלת הגט יצאה לטייל עם גרושה כידידים טובים, ואפילו הו־פיעה איתו, למחרת היום, בחתונה של **עירית ואושיק לוי**.

בילוי לילי

ביום הראשון שעבר, בחצות הלילה, כשהקונצרט בהר הצופים הסתיים, לקח המנצח המפורסם **ליאונרד ברנשטיין** את הצייר **יוסי שטרן**, והם הלכו יח־דיו לבלות בבר קטן הנקרא מיי בר, בירושלים.

במיי בר כיבדו אותם במשקה. הם שתו ושוחחו, ושוחחו ושתו. הגישו להם עוד משקה, והם המשיכו לשוחח, עד שליאונרד ברנשטיין היה שיכור, והוא קם מכסאו והתחיל לחזר אחרי כל הנוכחים בבר.

וכשהנוכחים לא נענו לו הוא העיף כוסית על הקיר, התחיל לרדוף אחרי כלב קטן שהגיע למקום, ובקושי רב הצליחו להוציא אותו משם בריא ושלם, ולהשכיב אותו לישון במיטתו שבמלון.

גם המשוררים

לא רק הגנראלים משיאים את ילדיהם. גם המשוררים עושים את זה. בפחות רעש, עם פחות פירסומת, אבל החתונות לא יוצאות פחות טוב.

ביום הראשון התחתנה בתו של המשורר **אלכסנדר פן**, **סינילגה**, עם **ארתור אייזנשרייבר**. הם התחתנו בחתונה צנו־עה, בנוכחות ההורים ומספר מצומצם של אורחים מכל צד.

הכלה, סינילגה, היא כבר בת עשרים ו־

שימרית

תשע, אבל למרות זאת היא הצעירה בבנותיו של פן. יש לו שלוש בסך הכל. הבכירה היא **זרובבלה סוסנקין**, והשנייה היא **אילנה רוכינא**.

ומיהו החתן? כשנשאל אלכסנדר מה הוא עושה, ומה מקצועו, הוא ענה: „אני לא בקי במקצוע שלו, אבל הוא בחור מתורבת מאוד.“

שבוע לפני כן, בחתונה לא פחות צנועה, התחתנה בתו היחידה של **יעקב אורלנד**, **שימרית**, לבחיר לבה **ורדי בן־יעקב**.

ורדי (36), המכונה גם ורדי היפה, הוא עורך חדשות בקול־ישראל. לפני הרבה ש־נים הוא היה דייל, אבל הוא לא אוהב ש־מדברים על זה, או מזכירים לו את זה. בעבר הוא גם היה נשוי פעם לבחורה צר־פתית בשם **זרונית**, אבל גם את זה הוא לא אוהב שמזכירים לו.

את שימרית הוא הכיר לפני חצי שנה. היות והיא שחקנית בקאמרי, היא עובדת ב־תל־אביב. הוא, בתור עורך־חדשות, עובד ב־ירושלים. הם בילו את זמנם במשך שישה החודשים האחרונים בנסיעות מתל־אביב ל־ירושלים ובחזרה. וכיוון שזה היה קשה ו־מעייף, הם מיהרו להתחתן ולהקים בית משותף, במקום קבוע.